

‘Magie is de kunst en de kunde om veranderingen te bewerkstelligen in het bewustzijn in overeenstemming met de wil.’

Om een leven in harmonie met de aarde te kunnen leiden, moeten we ons weer van de energie van de Godin bewust worden – de macht van de Grote Moeder, van wie Carl Jung zei: ‘Ze zit vol listen en valkuilen, opdat de mens valt, op aarde terechtkomt, daar verstrikt raakt en gevangen blijft, zodat het leven geleefd wordt. *Collected Works of C. G. Jung, boek 9, deel 1, Archetypes of the Collective Unconscious, p. 26-27.*

Als dat wat je zoekt niet in jezelf vindt, zul je het nooit daarbuiten vinden; Ik ben immers vanaf het begin bij je geweest en Ik ben dat wat het einde van het verlangen bereikt wordt.

Wicca: The Old Religion in the New Age / Vivianne Crowley, p.161.

INLEIDING

In de 11^e eeuw voegden de bisschop en de keizer hun paleizen toe aan de burcht.

Utrecht, centrum van het land, centrum van de wetenschap met z'n stadskastelen aan de Oudegracht: Fresenburch was oorspronkelijk een versterkt bakstenen huis van de Utrechtse familie Vrese en dateert mogelijk nog uit de tweede kwart van de 13e eeuw. Het pand Oudaen is echter het herkenbaarste voorbeeld van het zogenaamde stadskasteel. De naam van het huis herinnert aan de familie Van Houdaen die het pand in de 15e eeuw bezat. Van het 14e-eeuwse huis Leeuwenburg dateert alleen nog de natuurstenen voorgevel uit 1500 en is in 1985 gereconstrueerd. Het hoekpand Drakenburch bevat vooral in de rechter zijmuur belangrijke restanten van een 12e-eeuws tufstenen huis. Dat huis werd omstreeks 1295 in baksteen vergroot tot de huidige omvang.

De Oudegracht is de bekendste gracht in de Nederlandse stad Utrecht. De ongeveer twee kilometer lange gracht is te beschouwen als het verbindingsstuk tussen de Kromme Rijn en de Vecht en doorsnijdt de gehele binnenstad van zuid naar noord. Eeuwenlang is zij de hoofdader van de stad geweest. Het systeem van

werven en werfkelders van de Utrechtse Oude- en Nieuwegracht is op deze schaal uniek in de wereld. In de Romeinse tijd en in de vroege middeleeuwen lag Utrecht bij de plek waar de Vecht zich afsplitste van toenmalige hoofdtak van de Rijn, de huidige Kromme Rijn en Oude Rijn. Deze rivieren werden steeds slechter bevaarbaar en werden daarom geleidelijk vervangen door een stelsel van kanalen waarvan de huidige Oudegracht een onderdeel is.

Waarschijnlijk volgt het gedeelte van de Oudegracht tussen de Stadhuisbrug en de Bakkerbrug de loop van de oude Rijntak. Het gedeelte tussen de Gaardbrug en de Stadhuisbrug werd mogelijk al vroeg gegraven als deel van de omgrachting van het voormalig Utrechtse castellum, dat in de middeleeuwen was omgevormd tot de bisschoppelijke burcht.

De Oudegracht was met het graven van het zuidelijk deel voltooid, al zou de naam pas in zwang komen na de aanleg van de Nieuwegracht rond 1393. De Oudegracht werd gebruikt als aan- en afvoerroute voor handelswaar en bouw materiaal. Het water uit de gracht werd gebruikt voor allerlei productieprocessen, zoals bier brouwen en leerlooien en als bluswater.

Sinds de jaren zestig werden meerdere werfkelders in gebruik genomen als uitgaansgelegenheden, met name voor jongeren. Zo zat bijvoorbeeld van 1982 tot 2006 in de kelders van Oudegracht 43-45 homodisco De Roze

Wolk. Sindsdien zijn de werfkelders langs de Oudegracht in toenemende mate in trek bij horecaondernemers. Er zijn onder andere veel restaurants gevestigd, meestal met terras langs de gracht. Door deze horeca zijn de werven nog altijd functioneel: de bevoorrading vindt deels per bierboot plaats.

Om met paarden op de werven te kunnen komen werden de wedden aangelegd, een soort gangen die van het straatniveau naar de werven afliepen. Er zijn er minstens vier geweest. Een ervan was bij het Wed, vandaar de naam van het straatje, een ander lag naast de Viebrug. Alleen die op de Ganzenmarkt en bij de Tolsteegbarrière zijn er nog.

Zoals de naam al zegt is de Nieuwegracht nieuwer dan de Oudegracht, de bekendste gracht in Utrecht. De gracht werd tussen 1390 en 1393 samen met de Kromme Nieuwegracht, de Drift en de Plompetorengracht gerealiseerd door een weinig bebouwd gebied binnen de stadsmuren, waarschijnlijk om de ontwatering van het gebied te verbeteren als voorbereiding op de aanleg van de bebouwing. Het westelijk deel van de Nieuwegracht tussen de Pausdambrug en Paulusbrug had tot 1890 de straatnaam *Runnebaan*. Deze straatnaam wordt gerelateerd aan de rivier de Rijn die in vroegere eeuwen

hier door Utrecht liep. De straatnaam bleef ook na 1890 in de volksmond nog in gebruik.

1.

Reinoud Bosch van Drakestein woonde samen met Veronica de Jong op Lievendaal. Dit Lievendaal is de enige villa in de binnenstad van Utrecht en een rijksmonument.

De villa werd in 1862 in opdracht van G. Reede gebouwd in eclectische stijl op een heuvel langs het Zocherpark dat werd aangelegd toen hier de stadsmuren en het bolwerk Lepelenburg werden verwijderd. Jan David Zocher, ontwerper van het park, had ook een aandeel in het ontwerp van Lievendaal. De villa wordt door middel van een tuin en een hekwerk van het park afgescheiden maar het geheel vormt toch een integraal onderdeel van het ontwerp van het plantsoen. De villa werd met opzet op een heuvel gebouwd om het zicht op de armoede van de Bruntskameren te ontnemen. Een deel van de oude stadsmuur zou in de heuvel zijn blijven staan.

Reinoud, eenvoudig gekleed; sneakers, spijkerbroek, T-shirt, stoppelbaard, bril, kalend haar en een arrogante blik in z'n ogen, liep langs de computerhokken van de studenten op de eerste verdieping via de winkel van

Broese Kemink naar de Laagbouw Noord waar veel van z'n collega's zaten. Hij bezocht de bibliotheek en het Centrum Gebouw Zuid, het bestuursgebouw, de botanische tuin en het gebouw van Aardwetenschappen. Het deed haar allemaal vreemd aan. En dan toch maar weer terug naar het Trans II, waar de Trans II-circulaties al om zijn oren vlogen toen hij naar binnen liep. Hij liep langs de liften naar het restaurant waar de koffieautomaat stond. Hij grinnikte. Vroeger moest je hier een kwartje ingooien, en hij lachte. Dat waren betere tijden. Hij nam een mok koffie en ging in de kantine zitten die virtueel leeg was. De medewerkers waren aan het werk en de studenten hadden colleges. Hij bedacht hoe hij hier was gekomen als klein broekie. Hoe hij zich had opgewerkt. Hij pakte de lift en ging naar de zesde etage.

Het meeste plezier had ik als ik kon hardlopen, begon Reinoud. Ik had zo een vast rondje. Hardlopen was een therapie. Een middel om mezelf uit het moeras te trekken. Boven alles een middel om met m'n ziekte om te gaan. Het hielp tegen heel veel dingen. Depressiviteit, angsten, spanningen, uitzichtloosheid, het gevangen zitten in jezelf, in je eigen gedachten. Je eigen wereld. Om dingen los te laten. Tegen alles wat je vanuit de parallelle wereld probeerde te overspoelen en mee te

sleuren in een draaikolk van de niet-realiteit. De wetenschap zei hierover:

‘Een gezonde geest in een gezond lichaam,’ schreef de Romeinse dichter Juvenalis in de eerste eeuw na Christus. Hardlopen bewijst deze stelling.

Er wordt vaak gezegd dat hardlopen verslavend is. Elke hardloper zal die stelling bevestigen. Voorstanders van de verslavingstheorie zeggen dat de hormonen endorfine, serotonine en dopamine door het hardlopen worden aangemaakt. Ze zorgen voor een plezierig gevoel dat op den duur verslavend werkt. Een soort natuurlijke drugs.

Het blijkt dat hardlopen hetzelfde effect had als de gebruikelijke antidepressiva. Alleen is het goedkoper en gezonder. Bij het hardlopen komen endorfine, noradrenaline en serotonine vrij, de zogenaamde ‘gelukshormonen’. Deze geven een geestelijke oppepper. Tevens is hardlopen een probaat middel tegen stress.

Het rondje begon vanuit de Ridderschapstraat, langs het Lucasbolwerk, de Nobelstraat oversteken, dan langs het Hiëronymusplantsoen en Lievendaal, Lepelenburg en zo een rondje maken via Zonnenburg de sterrenwacht ‘Sonnenborgh’. En dan zo weer terug. Het was een manier om even eruit te gaan in de woelige binnenstad van Utrecht. Daar waar je moest zijn, waar alles gebeurde.

Ik ging via de Drift. Deze Drift is een gracht en sluit aan op de Kromme Nieuwegracht in het zuiden en heeft haar vervolg in de Plompetorengracht in het noorden. Vandaag de dag wordt ze doorsneden door de doorlopende weg/busbaan over het Janskerkhof en de Nobelstraat; vroeger was de Drift als verkeersader echter van meer betekenis.

2.

Reinoud had last van flashbacks. Een flashback is een psychologisch verschijnsel waarbij eerdere belevissen uit het langetermijngeheugen terugkomen in de menselijke geest. Een flashback kan zich bijvoorbeeld voordoen door zich bewust bepaalde dingen in herinnering te roepen. Meestal ontstaat een flashback als iemand een ervaring heeft die een andere ervaring in het onbewuste oproept, een associatie van gedachten. Iemand kan zich dan bijvoorbeeld plotseling herinneren wat hij in een vergelijkbare situatie heeft gedaan of opnieuw de emotie beleven die hij in het verleden had. Soms is de ervaring zo sterk, dat de persoon die de herinnering heeft, deze korte tijd als realiteit ervaart in plaats van herinnering. Men spreekt dan van 'herbeleving', met name op het emotionele vlak. Het regelmatig optreden van onwillekeurige flashbacks kan een symptoom van een geestelijke ziekte zijn. Flashbacks

komen vaak voor bij acute of posttraumatische stressstoornis (PTSS). De flashbacks worden hier capita's genoemd.

CAPITA 1

Aangeplakt als een agglomeratie tegen het buurtschap Hobbelrade (*Obbenrode*, ca. 1300, *Hobbelroye*, 1555, *Hoebelrade*, 1661) ligt de Looiwinkelbuurt. Gebouwd op een trapeziumvormig stratenpatroon rond de 70m. NAP. Afgeleid van het toponiem In den Looiwinkel, gelegen richting Neerbeek. Via een overbruggende i zijn loo=bos en winkel=hoek aan elkaar gekoppeld. Vermoedelijk heeft dit te maken met het Vrouwenbosch. Vroeger diagonaal doorsneden door de Kleinveldjensvloedgraaf.

De toegangsweg was vroeger smal tussen café de Witte Hoek en de Vivo, een levensmiddelenwinkel. De Looiwinkelstraat is de belangrijkste weg en de doorgangsweg van de buurt. Hier liggen de jaren 50 en eerder huizen. Wat allereerst opvalt is de grote schuur aan het begin van de Looiwinkelstraat. Gelegen tussen coniferen. Een schuur met een uit betonblokken gemetseld kruis. Vermoedelijk een werkplaats gezien het interieur met werkbank en bankschroef en verschillende gereedschappen. Een werkplaats voor wat